

Vedkommende og om Dagen Jagt for Fuglevildtets Vedkommende, vil man vistnok bidrage til at forøge vor Dyrbestand.

Der er flere, der har sagt til mig, efter at vi havde behandlet Lovforslaget i 1920, at man kunde udmærket godt gaa til at forbyde at skyde fra Kajak med Skydeskærm. Men der maa dog være nogen Konsekvens i vor Stilling. Jeg synes ikke, at man kan give Tilladelse til at øve Jagt paa de forskellige Dyr- og Fuglearter og saa sige: I maa skyde dem om Dagen, men ikke om Natten. I maa ganske vist nok skyde, men ikke fra Kajak med Skydeskærm. Det er ikke konsekvent, og jeg tror ikke, man fra Lovgivningsmagtens Side gaar med dertil.

I § 31 indeholdes der et Forbud mod at udsætte Gift for Ræve. Det blev, sidst vi behandlede Jagtlovsforslaget, meget stærkt karakteriseret som Dyrplageri. Jeg har nu ikke stor Medfølelse med Ræve, og jeg ønsker ikke, at man skal forbyde at sætte Gift for dem. Men om dette Spørgsmaal ligesom om en hel Række andre er der jo forskellige Meninger, hvilket ogsaa gav sig Udtryk i 1920, da Ordføreren for det konservative Folkeparti var mod Forbudet, medens en af hans Kolleger udtalte sig til Gunst for det. § 34 indeholder Forbud mod Nedstikning af Fasaner, og det kan vi vist udmærket godt gaa med til. Jeg maa yde den højtærede Minister min Anerkendelse for, at Bestemmelsen om at anvende Dyrplagerilovens Bestemmelser overfor §§ 28, 29 og 34 i Jagtloven er gaaet ud. Uden i øvrigt at komme nærmere ind derpaa vil jeg gerne lige nævne et Ordskifte, vi havde ved Behandlingen i 1920 om et Dyrplageri, der var foregaaet paa Oksholm. Jeg udtalte den Gang, at det var en meget haard Straf, naar den paagældende Mand var blevet idømt en Bøde paa 1 000 Kr., medens en Del af de andre Ordførere hævdede, at det var en meget lille Bøde, og kritiserede vor Dommerstand, fordi den tog alt for lemfældigt paa den Slags Sager. Jeg vil gerne her nævne, at Bøden ved Landsretten i Viborg blev nedsat til 500 Kr. Der er altsaa andre, der har haft den samme Opfattelse som jeg, at det var en meget haard Straf baade at faa 1 000 Kr. i Bøde og komme i Gabestokken i alle Landets Blade. Naturligvis er der ikke Tvivl om, at der forekommer Dyrplageri ved Udøvelsen af Jagt; men jeg tror dog, at man er gaaet noget for vidt med de Bøder, der er fastsat i § 38, idet de nuværende Beløb er forhøjet til det 3—4-dobbelte. Jeg har ikke det mindste imod, at man fastsætter haarde Bødestemmelser for ulovlig Jagt,

men om man har truffet det rigtige i § 38, kan vi jo drøfte nærmere i det kommende Udvalg.

Hermed skal jeg anbefale det foreliggende Lovforslag til hurtig og velvillig Behandling.

Andreassen: Det er med Glæde, at jeg hilser Fremkomsten af det foreliggende Lovforslag. Omend det er noget sent paa Samlingen, vi faar Sagen til Behandling, haaber jeg dog, ikke mindst under Hensyn til de Drøftelser, der i tidligere Samlinger har fundet Sted om et lignende Lovforslag, at der skal kunne naas et Resultat, inden Rigsdagen hjemsendes.

Som det ærede Medlem Hr. Carl Sørensen gjorde opmærksom paa, er det kun faa Ændringer, der af den nuværende Landbrugsminister er foretaget i det Forslag, som hans Forgænger i Samlingen 1919—20 forelagde her. Da vi behandlede det, udtalte det ærede Medlem, der ogsaa nu er Venstres Ordfører, at han i og for sig ikke kunde erkende, at en Revision af Jagtloven var særlig paakrævet. Jeg modsagde ham den Gang, og den Opfattelse, som jeg og mine Meningsfæller har, har givet sig Udtryk i det private Lovforslag, der blev forelagt her den 7. December i Fjor. Hensigten med det var ikke alene at faa det Hovedprincip, som jeg senere skal komme ind paa at omtale, gennemført i vor Jagtlovgivning, men ogsaa at fremskynde en almindelig Revision af denne. Det Hovedprincip, som var udtrykt i vort Lovforslags §§ 1 og 2, og som allerede er nævnt af den ærede Ordfører for Venstre, gaar ud paa, at Jagtret og Brugsret skal høre sammen, og dette Hovedprincip maa den Gruppe, jeg tilhører, fastholde under den kommende Forhandling. Jeg har saa ofte fra dette Sted begrundet det nødvendige i, at dette Princip indføres i vor Jagtlovgivning, at jeg ikke i Dag finder Anledning til, i hvert Fald saa udførligt som tidligere, at dvæle ved Grundene til, at vi stiller dette Krav. Fra Ministerens Side er der i den Affattelse, som han har givet det foreliggende Lovforslags § 9, taget noget Hensyn til dette Krav. Der er her gjort den Indrømmelse, at i Tilfælde af, at der fra Jagtjærens og Grundejerens Side overfor en Lejer eller Forpagter øves Uret derigennem, at den paagældende lader sit Vildt ødelægge Brugerens Jordbrug og Avling, skal der ydes „fuld Godtgørelse“, saaledes som det udtrykkes i den nævnte Paragraf. Dette er efter min Opfattelse aldeles ikke fyldestgørende, thi hvorledes skal man paa fuldt